



Recull de Premsa



PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Taula de contingut

Valery Gergiev: " L'art és una bona medecina per a l'agitatmónactual" La Vanguardia - Catalán - 12/03/2019	3
El llegendat històric de l'Orfeó Català Ara - 12/03/2019	4
65è CONCURS MARIA CANALS AR 6 MA Ara - 12/03/2019	5
MARIA CANALS, UNA DONA DECIDIDA I VISIONÀRIA Ara - 12/03/2019	6
TORNEN ELS JOVES TALENTS DEL PIANO Ara - 12/03/2019	8
L'OFF CONCURS Ara - 12/03/2019	9
Por Joan Padrol Dirigido - 01/03/2019	11



12 Marzo, 2019

Valery Gergiev: "L'art és una bona medecina per a l'agitat món actual"

El director del Mariinski i el pianista Daniil Trifonov il·luminen l'Spring Festival

MARICEL CHAVARRÍA
 Barcelona

El Barcelona Obertura Spring Festival ha arribat al zenit amb el desembarcament a la ciutat de Valery Gergiev i l'Orquestra del Mariinski. La formació de Sant Petersburg està present cada any a Ibercamera, però aquesta vegada, i fent un esforç a favor d'aquest bull primaveral per la música clàssica que vol impulsar Barcelona Global, se li ha afegit un solista de luxe per defensar plegats un parell de programes russos a L'Auditori (ahir) i el Palau de la Música (avui). Parlem de Daniil Trifonov, el jove pianista que va captivar Gergiev al Concurs Chopin del 2010. La seva meteòrica carrera ja li ha valgut un Grammy i el fet de ser artista de l'any Gramophone 2016.

—El meu primer concert va ser un recital. I amb el mestre Gergiev vaig tocar després de guanyar el Concurs Txaikovski del 2011 —explica capcot el pianista i compositor de 28 anys.

—No va ser abans? —pregunta el seu mentor.

—No, després —atura precis aquest artista, que exemplifica una certapuresa i que malgrat la seva joventut no es decanta per explorar repertoris crossover. Això sí: li agrada "el rock progressiu dels setanta i el jazz".

Veure'ls plegats és un fet excepcional a Barcelona, per bé que fa anys que formen tàndem als principals auditoris del món. Guerguiev recorda la gran gira que van em-



ANGELA SILVA

El pianista i compositor Daniil Trifonov, un Rakhmàninov del segle XXI, amb Valeri Guerguiev a Barcelona

reixen tornar a ser interpretades, perquè ell s'ha format amb mestres de l'escola pianística russa, de gran poder creatiu, i sent curiositat per obres de pianistes del passat".

Des del punt de vista de Trifonov, la seva relació amb Guerguiev no només és musical. Té a veure amb el seu suport a una generació que lluita per noves idees al seu lloc comú

de procedència. Com a compositor actualment està abocat en un cicle de cançons. I avui a Barcelona defensa el *Concert núm. 1* de Rakhmàninov i el de Scriabin.

"De Rakhmàninov sempre es toquen els números 2 i 3, per bé que el primer era el seu preferit. No l'hi demanaven mai, però és una música fresca. I un repte estudiantil: és el

seu treball de graduació. I pel que fa a Scriabin, mereix ser programat més sovint. És qui té la culpa que jo em dediqui a la clàssica: em vaig obsessionar amb ell durant temps, em sé la meitat del seu repertori. I m'agrada la gran evolució del seu estil —al principi era més Chopin, tot i que amb idees originals—".

Guerguiev està d'acord que Scriabin mereix ser tocat més sovint, "però només per grans artistes, segons la meua modesta opinió, perquè si no poden ser considerades peces poc interessants. Jo mateix em vaig graduar amb el *Concert* de Scriabin quan era pianista, quan en Daniil encara no havia nascut...", apunta qui amb 24 anys, desmantellada l'URSS, va guanyar el concurs Karajan de direcció a Berlín...

L'art va més de pressa que la política?, li preguntem. "No sé si més de pressa, però és una bona medecina per a l'agitat món actual. L'intercanvi artístic i la curiositat pel repertori d'altres països és molt important. Vinc de dirigir òpera russa a la Scala, i puc dir que no hi ha res comparable amb la reacció d'un públic tan difícil. Qualsevol polític pot veure aquest triomf". ●

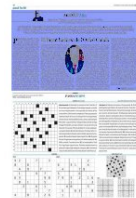
"Si em dedico al piano és per culpa del concert de Scriabin que tocaré avui al Palau", explica Trifonov

prendre el 2011. Fins i tot van tocar el *Concert per a piano* del mateix Trifonov, a qui qualifica de "fantàstic pianista". "Reuneix una estranya combinació de dots musicals i creatius. I no em refereixo a l'estil, sinó a l'oïda que té per interpretar diferents compositors. Ens retrobem al cap de tres o quatre mesos i ell ja té sis o set peces més al repertori. I amb curiositat per aquelles que me-

'Aleksandr Nevski' amb l'Orfeo

■ Al *Concert per a piano* de Scriabin, més la cantata de Prokófiev *Aleksandr Nevski* en què col·labora l'Orfeo Català —"La millor música de cinema que s'ha escrit mai", segons Guerguiev—, s'ha afegit avui al programa del Palau de la Música (20 h) el *Bolero* de Ravel a tall d'obertura. Potser per compensar el mestre Guerguiev els 23 anys que feia que no trepitjava la sala, els mateixos que fa que actua a L'Auditori. "És interessant comparar les acústiques; el truc és situar els

músics de l'orquestra d'una determinada manera. És una ciència, un art", diu. Josep Maria Prat, d'Ibercamera, li va recordar que al llarg de la seva col·laboració, des del 1994, han celebrat amb ell i la seva orquestra 132 concerts i més de 40 programes diferents. "I, si hi sumem els quilòmetres que ha fet anant i venint de Sant Petersburg i les gires per Espanya, surten els 40.000 de la volta al món". "Només 40.000?", pregunta Guerguiev, rient.



ABANS D'ARA

PECES HISTÒRIQUES TRIADES PER JOSEP MARIA CASASÚS

CATEDRÀTIC EMÈRIT DE LA UPF I MEMBRE DE L'IEC

De l'article de Lluís Millet i Loras (Barcelona, 1939-2019), músic i musicòleg que va morir dijous, a *Recerca Musicològica* (XIV-XV, 2004-2005). Va ser director del cor de l'Orfeó Català (1977-81), una entitat que havia fundat el seu avi, Lluís Millet i Pagès. Millet i Loras va ser membre fundador de la *Revista Musical Catalana* en la seva segona etapa, el 1984.

Parlar del llegat històric de l'Orfeó Català, per a alguns, pot semblar una obvietat, ja que es tracta d'una institució pròxima i d'un grau de coneixement alt, almenys de manera nominal. Tanmateix, però, recordo que un estudi d'opinió encarregat cap als anys 70, en una època de transició per a l'entitat, començava les seves conclusions dient que l'Orfeó Català, per a una part de gent del carrer, era una cosa present, que és aquí, com la muntanya de Montserrat, però de la qual molt pocs podien dir realment el que era. En un aspecte visible i tangible, l'edifici del Palau de la Música Catalana podria ser considerat com un llegat de l'Orfeó al país, un monument arquitectònic molt de temps menystingut –des que Eugeni d'Ors es va llançar a un gran atac contra el Modernisme per afavorir les tesis del Noucentisme–, però que avui, en una altra sensibilitat històrica, ha estat altament revalorat. El

El llegat històric de l'Orfeó Català

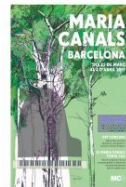
Palau encarna la nostra tradició musical més immediata, de la mateixa manera que, posem per cas, la sala del Musikverein de Viena representa la tradició musical centreeuropea romàntica de signe germànic. [...] una lectura atenta de l'edifici ens mostra un autèntic manifest de la ideologia d'una època i, en la part corresponent, de l'ideari estètic i musical de l'entitat que el féu construir, l'Orfeó Català. [...] L'Orfeó va ser fundat el 1891 (el mateix any de la publicació de l'opuscle *Por nuestra música* de Felip Pedrell) per Lluís Millet i Amadeu Vives, com a conseqüència de l'impacte provocat per les actuacions de les agrupacions corals estrangeres en els actes de l'exposició del 1888 i amb el propòsit tàcit d'assolir un esglaó qualitatiu superior al representat pels cors de Clavé, per a la figura del qual, d'altra banda, Lluís Millet professà una ad-



miració incondicional, com a líder social i com a compositor. [...] L'Orfeó Català, fruit de la tensió espiritual generada per la Renaixença, nasqué en un punt d'inflexió entre els epígons d'aquest moviment i el revulsiu renovador del Modernisme. De fet, la formació d'una consciència musical catalana no havia de manifestar-se fins cap a la segona meitat del segle XIX, després d'un llarg període de decadència i darrere d'uns corrents culturals més amplis i no específicament musicals. De primer la Renaixença i, després, el Modernisme actuaren indirectament com a revulsius del món musical en un doble sentit, erudit i popular. D'aquí nasqué la nostra musicologia, referida tant a la música culta com al folklore, l'aspiració a una música autòctona nacional i a una cultura musical idònia per ser assumida a nivell popular. El fenomen del wagnerisme, que més

tard va sobreviure com a factor de signe conservador, aportà una mena de succedani de doctrina estètica als músics nacionalistes catalans, per substituir una tradició inexistente a Catalunya, que no havia conegut un romanticisme musical propi. Potser per aquesta raó, el nacionalisme musical català, entès com un corrent específic i ubicat en un determinat moment històric, en part d'aquesta situació anòmala, té tantes intuïcions genials com intencions fallides. L'aportació de l'Orfeó Català en aquest terreny se centra en el fet d'haver incentivat i fomentat una escola pròpia i original de composició coral, fonamentada en la cançó i l'esperit popular; i, al mateix temps, en una pionera labor de divulgació del patrimoni de la música antiga del país, que li posava a disposició l'aleshores incipient ciència musicològica. [...]

Lluís Millet i Loras 2004



65è CONCURS MARIA CANALS

88 joves talents pianistes
de tot el món al Palau de
la Música Catalana



MARIA CANALS, UNA DONA DECIDIDA I VISIONÀRIA

**Maria Canals va apostar per la projecció dels joves talents de Barcelona perquè
“una ciutat sense artistes és un desert per a les ànimes”**



Maria Canals, en una imatge de joventut quan iniciava la seva carrera artística.

Dona decidida i visionària, Maria Canals va ser una pianista, pedagoga i gestora cultural que va dedicar la seva vida a la música, tot i que mai va viure el seu art com un camí de recerca de l'èxit individual. Primer com a concertista i després com a directora de l'Ars Nova, fins culminar la seva carrera amb la creació del Concurs Internacional que duia el seu nom, amb el qual va situar Barcelona com una de les ciutats més importants en l'àmbit pianístic. Filla del pianista Joaquim Canals i Matacavas, que es va formar a París al costat d'Isaac Albéniz, i la seva segona esposa, la seva jove alumna Agnès Cendrós i Salvador, el talent musical de Maria Canals li venia de família, i va ser molt rellevant per la seva carrera i tot el que va aconse-

guir com a dona influent en el món cultural envoltar-se de personatges singulars com Lluís Millet, Manuel Blancafort o Ricard Viñes. Com a concertista, Maria Canals va tenir una curta però intensa trajectòria al llarg de la qual va dedicar importants esforços a donar a conèixer la música dels compositors del seu temps. Com a pedagoga, es va realitzar personalment a través de la seva Acadèmia Ars Nova, on diverses generacions de joves barcelonins van rebre un ensenyament musical rigorós i de qualitat. Des d'un començament, Ars Nova va apostar per incentivar als seus alumnes a través de concursos i premis i ajudar-los a presentar-se en públic; conceptes pedagògics inusuals per a l'època, fins que va voler anar encara més enllà en la seva am-

bició de recolzar el talent més jove i va ser així com al 1954 va concebre un projecte que no tenia cap precedent a Espanya: un concurs internacional de piano per afavorir que els seus alumnes entressin en contacte amb músics joves d'altres països i, d'aquesta manera, donar també projecció internacional a la seva ciutat natal, perquè “una ciutat sense artistes és un desert per a les ànimes”. La primera edició se celebrà el 1954 al Palau de la Música Catalana, que acull cada any la final. Arribat a la seva 50a edició, Maria Canals va deixar en mans d'una nova generació la gestió i organització de l'obra de la seva vida que s'ha centrat en continuar la tasca de rigor del concurs i ha obert línies d'actuació noves de caire divulgatiu, educatiu i social.



► 12 Marzo, 2019



Carlos Cebro amb els premiats del 64 Concurs 2018

“El Concurs és un bonic trampolí per a aquests joves d'impressionant talent”

“Convidat de molt jove per Maria Canals per formar part del jurat del Concurs, amb el temps vaig ser nomenat director artístic i president del jurat, fet que m'ha fet conèixer països dels cinc continents. Però l'important són ells, els candidats. El Concurs Maria Canals és un bonic trampolí

per a aquests joves de tantes nacionalitats diferents i d'impressionant talent que hem de jutjar. Sempre ens queda un racó de nostàlgia per no poder fer més per a ells.”

Carlos Cebro,
director artístic del Concurs
i president del jurat

“Aportem tranquil·litat econòmica a l'artista i, alhora, donem visibilitat al jove talent, que té l'espai idoni per mostrar-se amb excel·lència”

“La promoció de les arts és una de les línies d'actuació cabdals de la Fundació Jesús Serra, sobretot entre els nens i els joves. Dues de les passions del fundador del Grup Catalana Occident eren la poesia i el piano, i promocionar-les manté viu el seu llegat. És molt important per nosaltres atorgar el Primer Premi del reconegut Concurs Internacional Maria Canals

Barcelona per dos motius. El primer és que 25.000 euros suposen una important dotació econòmica per un artista, donat que aporten l'estabilitat necessària per poder-se dedicar a la seva carrera com a pianista amb garanties. El segon motiu és que, mitjançant els quatre concerts en temporada estable a territori espanyol que es garanteixen amb el

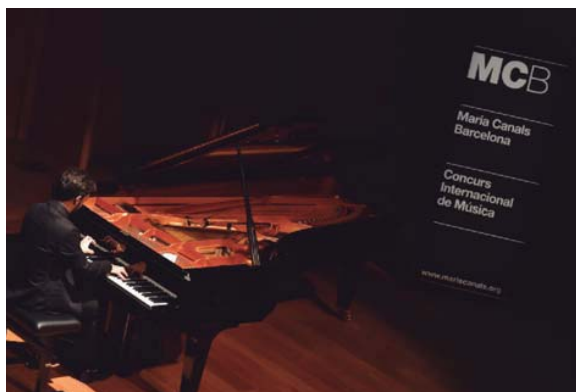
premi, contribuïm a donar visibilitat al jove talent, que té l'espai idoni per mostrar-se amb excel·lència. Fet poc habitual, i que els guanyadors valoren molt donada la repercussió que té”.

Ignacio Gallardo-Bravo
Carreras,
Director de la
Fundació Jesús Serra



El director de la Fundació Jesús Serra valora molt la tasca de l'associació Maria Canals

Alexey Sychev tocant a l'acte de lliurament de premis al Saló de Cent



Un dels concursants a les proves eliminatòries del Petit Palau

Evgeny Konnov demanat la mà a la seva promesa en l'acte de lliurament de premis



“El més important és la felicitat, que és part d'aquest esdeveniment en una ciutat especial”

“Aquestes tres setmanes de concurs van ser com un conte de fades. Tan bon punt vaig arribar a Barcelona vaig veure l'expectació que despertava l'esdeveniment, amb la gent mirant amb respecte els participants com si fossin super stars. Aquesta atmosfera em recordava la World Cup de Moscou. L'organització

és increïble! I després vaig adonar-me que tant hi feia qui guanyava el concurs, el més important és la felicitat, que és part d'aquest esdeveniment en una ciutat especial.”

Evgeny Konnov,
guanyador 64è Concurs
Maria Canals Barcelona

“El que sentim a la sala de concerts és fruit d'un treball enorme on tot té la seva importància: la tècnica, la sensibilitat, la capacitat per transmetre emocions”

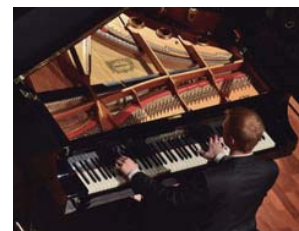
El Concurs Maria Canals té la sort de comptar amb un centenar de famílies que cedeixen el piano de casa seva.

“Des de fa dos anys gaudim del privilegi d'acollir a casa nostra un pianista. Durant dues setmanes la casa s'omple de música. L'estudi constant, la cura de tots els detalls per millorar el que sembla immillorable... El que sentim a la sala de concerts és fruit d'un treball enorme, on tot té la seva importància:

la tècnica, la sensibilitat, la capacitat per transmetre emocions. En Kristoffer es va adaptar ràpidament al pa amb tomàquet. Trobava boníssim tot el que menjàvem i va dinar amb nosaltres cada dia. Vivíem lluny de casa, sol en un pis, i s'alimentava a base de pasta i de pizza. Així que es va sorprendre molt quan el diumenge ens vàrem reunir tots a l'entorn de la cassola d'arròs. En François-Xavier era un treballador

incansable. Interpretava unes obres d'una dificultat tècnica enorme. Estudiava i estudiava. Gravava el que treballava i tot seguit anava marcant a la partitura tot allò que podia millorar. Va ser un gust poder seguir amb la seva partitura tot el concert que havia preparat. Ens el va oferir sencer, només per a nosaltres.”

Conxita Amat Miralles,
família acollidora



Concursant a la gran final amb orquestra

Conxita Amat amb el piano de cua de casa seva



TORNEN ELS JOVES TALENTS DEL PIANO

Del 23 de març al 4 d'abril, la 65a edició del Concurs Internacional de Música Maria Canals reunirà 88 joves talents del piano d'arreu del món

PROVES DEL CONCURS DEL 23 DE MARÇ AL 4 D'ABRIL 2019

PRIMERA PROVA

RECITALS DE 20 MINUTS

Preludis i Fugues de Bach, Sonates de Beethoven i estudis romàntics.

24 de març, 17h
25 de març, 10h i 17h
26 de març, 10h i 17h
27 de març, 10h

Petit Palau, 5 euros per sessió

SEGONA PROVA

18 RECITALS DE 40 MINUTS

Les grans obres romàntiques, la música del s.XX i els compositors del present.

28 i 29 de març, 10h i 17h
Petit Palau,
5 euros per sessió



SEMIFINAL

6 RECITALS DE 50 MINUTS

Recital lliure amb una obra espanyola obligada.

31 de març, 10h i 17h
Petit Palau Petit Palau,
10 euros per sessió

GRAN FINAL

3 CONCERTS PER A PIANO I ORQUESTRA

La final compta amb el suport de la Fundació Banc Sabadell.

Jove Orquestra Nacional de Catalunya (JONC),
3 d'abril, 20h
Sala de Concerts,
Palau de la Música Catalana,
de 10 a 35 euros

El Concurs Internacional de Música Maria Canals és el degà dels concursos de música a Espanya. Creat l'any 1954, des de llavors s'ha celebrat de manera ininterrompuda cada any. És membre de la Federació Mundial de Concursos Internacionals de Música des de 1958 –de fet, és l'únic concurs català que en forma part– i l'Alink-Argerich Foundation. El 2018, durant la celebració del concurs, el Maria Canals Barcelona va acollir, al Palau de la Música Catalana, la I Conferència Mundial de Concursos de Piano.



EL JURAT

Els membres del prestigiós jurat presidit per Carlos Cebro (Uruguai/França), director artístic del concurs, es fan públics en el mateix moment que es coneixen els pianistes acceptats, seguint amb la línia de rigorositat que marca el Concurs. Enguany en formen part Albert Attenelle (Catalunya/Espanya), Tomas Böckheler (Alemanya), Ewa Osinska (Polònia), Pavel Nersessian (Rússia), Sunghoon Simon Hwang (Corea del Sud), Danielle Laval (França), Mladen Tcholithch (Sèrbia/França), Begoña Uriarte (Espanya/Alemanya). Des dels inicis del concurs, Maria Canals va convidar un jurat d'avalada trajectòria d'arreu del món i de diferents escoles pianístiques per tal que aportessin una perspectiva crítica i diversa sobre la qualitat dels concursants.

PREMIS

Els premiats s'enduen més de 80.000 euros en premis, entre els premis principals (el primer és el Premi Fundació Jesús Serra, dotat amb 25.000 euros; el segon l'atorga la Fundació Carulla, i suma 10.000 euros, i el tercer la Fundació Lluís Coromina, amb 6.000 euros de dotació), a banda dels especials i els concerts en sales de prestigi, entre les quals es troba el Palau de la Música Catalana i concerts amb algunes de les orquestres més importants a Espanya. Tot plegat, un total de 25 recitals i concerts amb orquestra remunerats. El concurs s'estructura en dues proves eliminatòries, una semifinal i una gran final amb orquestra. Aquestes proves se celebren a la prestigiosa sala de concerts del Palau de la Música Catalana.

CONCURSANTS

La 65a edició del Concurs Internacional de Música Maria Canals Barcelona, el certamen de més prestigi a Espanya, comptarà enguany amb 88 pianistes de 33 nacionalitats diferents, dels quals 60 són homes i 26 són dones, amb una mitjana d'edat de 23,5 anys. D'entre els 240 inscrits –rècord fins al moment– la selecció s'ha fet amb una comissió artística sota la supervisió del director artístic del Concurs, Carlos Cebro, que és també president del jurat.

La novetat d'aquest any ha estat el canvi d'edat dels inscrits, que s'acceptaven entre 17 i 28 anys. Per primera vegada en la història del concurs s'han escollit 2 concursants de 17 anys. A més, han estat acceptats 7 espanyols, dels quals 3 són catalans.

1

ALEMANYA
Michael A. Haeringer

1

AUSTRÀLIA
Alexander Yau

1

ÀUSTRIA
Philipp Scheucher

1

CANADÀ
Aaron Chow

11

COREA, R.G.
Jun Hwi Cho
So Hyang In
Hyeonjun Jo
Honggi Kim
Su Yeon Kim
Haeun Kim
Jin-Hyeon Lee
Samuel Sangwook Park
Yeon-Min Park
Yong Gi Woo
Jihyung Youn

1

COSTA RICA
Josue Gonzalez

1

DINAMARCA
Filip Michalak

7

ESPANYA
Bernat Català
Francisco J. García Verdú
Magí Garcías
Francisco Montero
Jorge Nava
Rubén Àngel Russo
Alberto Greer Menjon

2

ESTATS UNITS
Anna Dmytrenko
Robert Levinger

6

FEDERACIÓ RUSSA
Aleksandr Kliuchko
Nikolai Kuznetsov
Philipp Lynov
Nail Mavliudov
Daria Parkhomenko
Vitaly Starikov

2

FRANÇA
Diana Cooper
Rodolphe Menguy

1

GEÒRGIA
Ana Kipiani

5

GRAN BRETANYA
Dominic Doutney
Daniel Evans
Niklas Oldemeier
Kausikan Rajeshkumar
Yuanfan Yang

1

GRÈCIA
Efsthios Chomatsas

1

HOLANDA
Aidna Mikdad

1

HONG KONG
Ka Jeng Wong

2

ISRAEL
Natanel Grinshtein
Ido Ramot

3

ITÀLIA
Nicolas Giacomelli
Antonia Comito
Simone A. Tavoni

7

JAPÓ
Shuta Kimoto
Kurara Koga
Kazuya Saito
Ayane Shoda
Kaoruko Takagi
Kiana Reid
Fuyuko Nakamura

1

LETÒNIA
Daumants Liepins

2

MÈXIC
Luis C. Juarez Salas
Daniel Ochoa Gaxiola

1

PERÚ
Priscila Navarro

4

POLÒNIA
Radoslaw Gozdziowski
Magorzata Kruczek
Mateusz Rettner
Andrzej Wiercinski

3

PORTUGAL
Pedro Gomes
Rafael Kyrychenko
João Xavier

1

R. TXECA
Robert Bily

1

ROMANIA
Daria I. Tudor

1

SINGAPUR
Tommy Jing Yu Leo

2

TAILÀNDIA
San Jittakarn
Phanuwat Sripramodya

1

TAIWAN
Zu-An Shen

1

TURQUIA
Salih Can Gevrek

3

UCRAÏNA
Diana Chubak
Roman Lopatynskyi
Polina Sasko

1

VENEÇUELA
Jeremias J.
Obando Telleria

11

XINA, R.P.
Xuehong Chen
Zhiheng Guo
Wenqiao Jiang
Ying Li
Sitong Meng
Dongjun Miao
Jinhong Li
Xinran Wang
Xiaoxiao Wei
Lin Ye
Chuyue Zhang



L'OFF CONCURS

El Maria Canals desenvolupa una rellevant tasca divulgativa, educativa i social per acostar el piano a tothom

EL MARIA CANALS PORTA CUA

És la iniciativa més visible de l'OFF Concurs. Consisteix a posar pianos de cua a disposició de qualsevol persona que els vulgui tocar en diversos espais públics i accessibles de Barcelona, Catalunya i Espanya, en un ambient agradable i festiu.

EM TOCA!

Impulsat i organitzat conjuntament amb la Fundació Jesús Serra des de fa 4 anys, és el projecte amb més vocació social. Ofereix l'oportunitat de conèixer i aprendre a tocar el piano a nens i nenes que viuen en barris amb un alt percentatge de vulnerabilitat social. Enguany s'han becat més d'un centenar d'infants de Barcelona, Sevilla i Madrid que reben amb gran entusiasme classes cada setmana.



Professor col·laborador de l'OFF Concurs en una sessió de *Piano als Patis* que és possible gràcies al suport de l'Obra Social de la Caixa.

EL MARIA CANALS EDUCA

Cada any, l'associació promou activitats de caire didàctic i educatiu, tant per a infants, joves, com per a adults, que se centren, especialment, en l'aspecte lúdic de la pràctica del piano, sense oblidar els fonaments tècnics, i se celebren en espais diversos.

TU HI TOQUES?

Amb el hashtag #johitoco, l'OFF Concurs ha promogut la participació entre les escoles de música, conservatoris i tots aquells que s'atreveixin a gravar un vídeo explicant per què toquen el piano i què és el que més els agrada de la pràctica, acompanyat d'una breu interpretació musical. Els premiats en el concurs "Tu hi toques?" tenen l'ocasió de tocar el piano de gran cua del Palau de la Música Catalana.

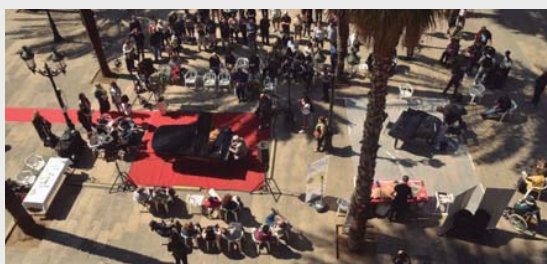


PIANOS 10 DISTRICTES

Com a novetat, enguany, el MCB realitza una ruta per les places dels deu districtes de Barcelona com a compte enrere per l'inici del Concurs. El piano de cua passarà per Plaça de Sants (13 de març), Jardins de Can Bruixa (14 de març), Plaça de la Virreina (15 de març), Plaça Eivissa (16 de març), Rambla del Poble Nou (17 de març), Plaça Bonanova (18 de març), Plaça de Virrei Amat (19 de març), Plaça Fort Pienc (20 de març), Plaça Orfila (21 de març) i Plaça Reial (22 de març).

10 PIANOS DE CUA AL PASSEIG DE GRÀCIA

El dia 23 de març, els 10 pianos de cua del Maria Canals i la Fundació Jesús Serra conviden tothom a participar al Concurs Maria Canals a través de l'OFF Concurs. Se situaran a llocs emblemàtics com els Jardinetes de Gràcia o la Casa Batlló. L'acció té lloc entre les 10h del matí i les 20h del vespre.



MARATÓ DE PIANO DE CUA A LA PLAÇA REIAL

El 22 de març 2019

El Concurs Maria Canals organitza –conjuntament amb l'Associació La Reial, la Fundació Setba i Drap Art– una marató a la Plaça Reial que ja s'ha convertit en una tradició.

Hi haurà les següents actuacions:

11-12H

Actuacions de pianistes professionals proposats per Sídecar, Jamboree i el concurs Maria Canals

12-13H

Actuació d'estudiants de l'ESMUC

13-15H

Actuació d'estudiants del Conservatori Municipal de Barcelona

15-16H

Dinamitzadors i públic que vulgui tocar



Performance artística a la Plaça Reial i membres de Musical's Choir

16-17H

Actuació d'estudiants del Conservatori Professional del Liceu

17-18H

Actuació alumnes Suzuki Music Institute

18-19H

Actuació d'estudiants del Conservatori Municipal de Badalona

19-20H

Concert Final Musical's Choir
Cristina Colomer, directora



RAPSÒDIA X UN BOSC

Del 22 de març al 5 d'abril del 2019

Foyer del Petit Palau, Palau de la Música Catalana

Exposició de l'artista Tatiana Blanqué, que ha creat la imatge de la temporada del concurs. "La música, com les arts visuals, no pot desvincular-se de la natura, de tots els sons que aquesta ens ofereix, els colors, les olors, les textures, les transparències... Els troncs i les branques actuen de pentagrames naturals, suportant el pes de les fulles i les flors convertides en notes musicals que

dansaran al ritme que marcarà el vent mentre les pentina. La música és passat, present i futur, acompanya la nostra mirada i els nostres pensaments per tot arreu i avui i ara quedarà palès en un bosc atemporal on l'espectador podrà fer-se'l seu, entrar-hi i escoltar i un cop més, serà Maria Canals la nostra directora musical." *Tatiana Blanqué, 2019*
www.tatianablanque.com



► 12 Marzo, 2019



“Apremem molt amb el concurs perquè ens dona perspectiva crítica”

“El Maria Canals és una iniciativa que aporta molt a la ciutat tant des de la perspectiva del concurs com de l'OFF Concurs. Fomenta que l'ambient sigui molt festiu i de celebració, coincidint amb l'arribada de la primavera. Jo he tocat a La Pedrera, al Metro Diagonal i sempre he volgut formar part del jurat d'estudiants, encara que de moment no he tingut sort. Els estudiants de piano aprenem molt amb el concurs

perquè ens dona perspectiva crítica, a banda d'adquirir fonaments tècnics. Però el Maria Canals té la capacitat de transcendir el món dels pianistes i arribar a tothom, fomentant la pràctica a tots aquells i aquelles que s'atreveixin a acostar-se a un piano de cua.”

Adrià Perea,
Alumne de 6è curs de
Grau Professional
del Conservatori de Liceu

“Un dels esdeveniments culturals més grans que passen a Barcelona”

“El Maria Canals és un projecte que ens ha entusiasmat i enganxat a molts. Jo crec que és un dels esdeveniments culturals més grans que passen a Barcelona i és gratificant veure com ha anat creixent i arribant a més indrets i persones any rere any. Jo sóc dinamitzadora des de fa sis anys i ha estat una tasca alegre i satisfactòria, en la qual he pogut compartir molta

música i conèixer gent molt diferent que ho ha viscut amb la mateixa motivació incansable. D'entre les activitats derivades del concurs, les que més m'agraden i on m'hi he dedicat més són les relacionades amb els pianos al carrer: tot el programa de l'OFF Concurs.”

Cristina Rabell,
dinamitzadora



“El públic s'atura captivat pel so del piano, en un escenari a l'aire lliure on la música flueix en un ambient encisador”

“Quan el Maria Canals ens ofereix participar a l'OFF Concurs s'obre un ampli ventall d'oportunitats, amb propostes molt variades i originals, com tocar a la Plaça Reial o al Passeig de Gràcia. Poder interpretar la música en espais emblemàtics o envoltats de l'arquitectura

modernista és molt enriquidor pels nostres joves pianistes. El públic s'atura captivat pel so del piano, en un escenari a l'aire lliure on la música flueix en un ambient encisador. Gràcies a “Tu hi toques”, els guanyadors fan un concert al Palau de la Música, indret on tot músic

somia tocar. Participar en totes aquestes activitats és pels alumnes del Conservatori de Badalona una magnífica experiència.”

Elisabet Segarra
Cap de Departament de Piano
del Conservatori de Badalona

- 1 Actuació dels alumnes becats *Em toca!* amb la seva professora Nana Tsaava al Passeig de Gràcia
- 2 El Maria Canals Porta Cua a Catalunya Ràdio
- 3 Cristina Rabell i Rosa Maria Llobet, dinamitzadores, a la roda de premsa de l'OFF Concurs
- 4 Adrià Perea participant en l'OFF Concurs
- 5 Elisabet Segarra, tocant un piano de cua del Maria Canals en un acte al carrer
- 6 Ignasi Cambra, després d'una actuació del Maria Canals Porta Cua a Catalunya
- 7 Piano de cua al Campus Ciutadella de la UPF

“Véuen entusiasmats a la classe”

“El projecte social *Em toca!* és molt important i molt bonic pels nens. És un plaer ajudar els infants a aprendre a tocar el piano. Ho intento fer fàcil i divertit i fer que sàpiguin veure el món des d'una altra mirada a través del piano. Als nens els encanta tocar, vénen entusiasmats a la classe i els passa el temps volant. Espero que aquesta experiència sigui molt més que aprendre notes, i que s'enduguin una bona experiència. Aprendre una cosa difícil no vol dir oblidar que han de passar una infantesa feliç.”

Nana Tsaava,
Professora de piano
del projecte *Em toca!*





1 Marzo, 2019



Por Joan Padrol

Ludwig Goranssön ha ganado el Oscar 2018 a la mejor banda sonora por *Black Panther*. En el próximo número comentaremos con más detalles la ceremonia del Oscar 2019 y las candidaturas, pero de momento considero que es todo un desatino que el Bafta inglés en la misma categoría lo haya ganado *Ha nacido una estrella* cuando no existe autor de la música original y la partitura sea solo una serie de canciones. La ceremonia de los Gaudí tuvo como presentador a un controvertido Mag Lari que se metió con todo el mundo, incluída la huelga de taxistas y la esposa del Gaudí de Honor Joan Pera, cuyo enfado final por ser su mujer el objeto de sus dardos envenenados toda la noche no sabemos si estaba previsto en el guión o fue realmente un cabreo monumental. Los Goya tuvieron como presentadores a unos desangelados (¿o quizá censurados?) Silvia Abril y Andreu Buenafuente, para nada caústicos ni mordaces. Él no estuvo a la altura de otras ceremonias (¿problemas de guión?), su imitación de Groucho fue lamentable y no tenía que tolerar el chiste inicial sobre Puigdemont en que una persona apareció con su careta entregando el Goya a la película europea. Al menos al final la pareja se dirigió a su hija en catalán diciéndole que tenía unos padres que eran unos payasos. El Gaudí a la mejor música fue para Raúl Fernández Miró y Kiko Veneno (el autor de «Volando voy») por *Entre dos aguas*, el Goya a la mejor música para Olivier Arson por *El reino* de un modo muy merecido, y el Goya a la mejor canción por «Este es el momento» para *Campeones* de Coque Malla. Y censurar como siempre la pésima realización, ya que la mayoría de los desaparecidos en el «In memoriam» no se podían leer al presentarse con un plano general de todo el escenario en que no se les veía ni la cara. Cuando lean este comentario ya habrá llegado a Madrid después de casi cinco meses en el Tívoli barcelonés de llenos constantes el musical de Jerry Herman «La Jaula de las Locas». Recordemos que el autor tiene un estilo muy característico evidente también en sus dos otros musicales más famosos, «Hello, Dolly!» y «Mame» y aquí en la canción más emblemática de la obra «Yo soy lo que soy», toda una declaración de principios bordada por un Àngel Llàcer desbordante. Con una pequeña formación orquestal que tocaba en directo, la función representó un triunfo descomunal para sus dos intérpretes principales Iván Labanda y un Àngel Llàcer histriónico y metido en su salsa, estupendo como cantante y actor y absolutamente genial en su contacto con el público donde reveló sus grandes dotes para la improvisación, sobre todo al montar en el escenario un concurso de besos entre parejas homo y hetero de los dos sexos aprovechando que era el día de San Valentín. Las trece canciones de la obra, todas muy pegadizas, sobre todo «Yo soy lo que soy» y «La vida empieza hoy», estuvieron muy bien interpretadas por todos los actores y el cuerpo de ballet y demuestran que un musical para tener éxito necesita que todas, absolutamente todas las canciones deben ser pegadizas y enganchen al público. Si el mes pasado hablábamos de Francis Lai con motivo de su muerte, el 26 de enero de este año ha fallecido Michel Legrand, al que vimos en el Palau de la Música antes de la Navidad de 2017, ganador de tres Oscar por *El caso Thomas Crown*, *Verano del 42* y *Yentl*, el otro yo musical de Jacques Demy. Es autor de algunas de las melodías más hermosas en la historia del cine francés como la de *Une femme est une femme*, *Un peu de soleil dans l'eau froide*, *Amor en rebeldía*, los temas de amor de *Lola* y *El ocaso de una estrella* o la de ese film maldito llamado *El verano de Picasso* sin olvidar sus canciones de *Los paraguas de Cherburgo*, *Las señoritas de Rochefort* y *Piel de Asno*. Le encantaba cantar las canciones de sus films como «Paris was made for lovers» de *Tiempo de amar*. Quien quiera rendirle un último homenaje está enterrado en el Père Lachaise de París.

El so del piano segons Grigory Sokolov

Dissabte 9 Març 2019

El dia 6 de març el **Palau de la Música Catalana** rebia el pianista rus **Grigory Sokolov**, una de les grans figures que encapçalen la programació del **Barcelona Obertura Spring Festival**. El recital per a piano sol fou el primer que s'oferi dins del marc de la programació del Festival, que tindrà cabuda en les grans sales de concerts de la ciutat però també en nombrosos centres cívics i espais de la ciutat.

La sala gran del **Palau de la Música** s'omplí de gom a gom per a rebre el conegut pianista rus **Grigory Sokolov**, un personatge que arrossega un públic fidel allà on va i que té l'èxit assegurat. No cal dir que la tècnica de Sokolov és gairebé immillorable i que la seva llarguíssima carrera artística l'ha dut a cultivar un estil del tot propi. El programa que oferí, protagonitzat per Beethoven i Brahms, no destacava per la seva originalitat, però sí per la tècnica gairebé perfecta de l'interpret arxiconegut.



El recital començà amb la sala mig il·luminada i l'escenari emboirat per la foscor, creant d'aquesta manera un ambient íntim i cambrístic que poques vegades sol aconseguir-se al Palau; enmig d'aquesta sala ombrívola sonaren les primeres notes de la *Sonata n.3 en Do major, op. 2* de Ludwig van Beethoven.

L'inici de la sonata de Beethoven fou especialment contingut però sense deixar

de banda el caràcter de la peça. El tema del primer moviment – *Allegro con brio* – s'anà desplegant de maneres molt interessants; Sokolov anà jugant amb l'harmonia, amb el timbre i el so que anava extraient de l'instrument i d'aquesta manera ens oferí una sonata especialment harmoniosa, amb un ritme estirat i llarguerut que s'anà transformant al llarg de la peça fins a transformar-la en quelcom gairebé jazzístic.

Les *Onze bagatel·les, op. 119* aportaren un to juganer a la vetllada, que fins aleshores havia estat submergida en una mena de sumptuositat clàssica. Les bagatel·les s'anaren succeint ràpidament, sense pressa però sense pausa, creant una auca sonora en què els diferents jocs musicals s'anaren desplegant a oïdes del públic barceloní.

La segona part del concert, dedicada a Johannes Brahms, començà amb les *Sis peces per a piano, op. 118*. Per a aquelles persones que podríem anomenar *brahmianes*, la suculència del recital arribava aleshores, amb una interpretació altra vegada molt *sokoloviana* de les peces juganeres i al mateix temps intimistes de Brahms.

Els *intermezzi* de Brahms s'anaren desplegant i un cop començà a sonar la *Romanze*, la sala quedà submergida en una nebulosa mística i certament màgica que ràpidament quedà interrompuda per l'últim *intermezzo*, que preparà el terreny per l'última peça del programa.



Les *Quatre peces per a piano, op. 119* de Brahms començaren a sonar, i l'esperit *brahmia* d'aquelles persones que es puguin donar per al·ludides quedà saciat amb la magnífica interpretació que Sokolov féu del primer *Intermezzo. Adagio*; Sokolov hi aportà una modernitat molt interessant, aportant un dramatisme i una passió que fins aleshores havien estat contingudes durant la vetllada. Amb tot i això, l'interpret no deixà de banda el treball absolut de les dinàmiques i l'harmonia, que dirigiren tot el concert. L'última peça de la vetllada acabà de construir una sonoritat gairebé museística, tocada pel cor però no del tot.

Com és tradició, l'interpret rus oferí una tercera part del concert fora de programa, part en què es lluí amb les nombroses propines musicals. El públic barceloní aguantà prou bé la compostura, tot i que després del quart bis i veient que Sokolov tornava a seure a la banqueta, la platea ja havia perdut la meitat de la seva capacitat.

Fotos: Grigory Sokolov

Més, sobre...: sokolov (/news/tags/ca/sokolov) , piano (/news/tags/ca/piano) , palau de la música catalana (/news/tags/ca/palau de la música catalana) , barcelona obertura (/news/tags/ca/barcelona obertura)

Mar Medinyà (mailto:Mar@barcelonaclasica.info)

Compartir...  (http://latafanera.net/submit.php?

url=http%3A%2F%2Fbarcelonaclasica.info%2Fnews%2Fca%2F2019%2F03%2F09%2F0005%2Fel-so-del-piano-segons-grigory-sokolov)  (http://www.facebook.com/share.php?

u=http%3A%2F%2Fbarcelonaclasica.info%2Fnews%2Fca%2F2019%2F03%2F09%2F0005%2Fel-so-del-piano-segons-grigory-sokolov)  (http://twitter.com/home?

status=El+so+del+piano+segons+Grigory+Sokolov

http%3A%2F%2Fbarcelonaclasica.info%2Fnews%2Fca%2F2019%2F03%2F09%2F0005%2Fel-so-del-piano-segons-grigory-sokolov)  (http://del.icio.us/post?

url=http%3A%2F%2Fbarcelonaclasica.info%2Fnews%2Fca%2F2019%2F03%2F09%2F0005%2Fel-so-del-piano-segons-grigory-sokolov&title=El+so+del+piano+segons+Grigory+Sokolov)  (http://digg.com/submit?

phase=2&url=http%3A%2F%2Fbarcelonaclasica.info%2Fnews%2Fca%2F2019%2F03%2F09%2F0005%2Fel-so-del-piano-segons-grigory-sokolov&title=El+so+del+piano+segons+Grigory+Sokolov)  (http://www.stumbleupon.com/submit?

url=http%3A%2F%2Fbarcelonaclasica.info%2Fnews%2Fca%2F2019%2F03%2F09%2F0005%2Fel-so-del-piano-segons-grigory-sokolov&title=El+so+del+piano+segons+Grigory+Sokolov)  (/i-pages/tell2friend.php) Enviar a un amic... (/i-pages/tell2friend.php)  més...

Últimes Notícies

11/03/2019 (/news/ca/2019/03/11/0005/el-viatge-de-genus-angelicum) - El viatge de Genus Angelicum (/news/ca/2019/03/11/0005/el-viatge-de-genus-angelicum)

11/03/2019 (/news/ca/2019/03/11/0001/dansant-a-la-casa-batllo) - Dansant a la Casa Batlló (/news/ca/2019/03/11/0001/dansant-a-la-casa-batllo)

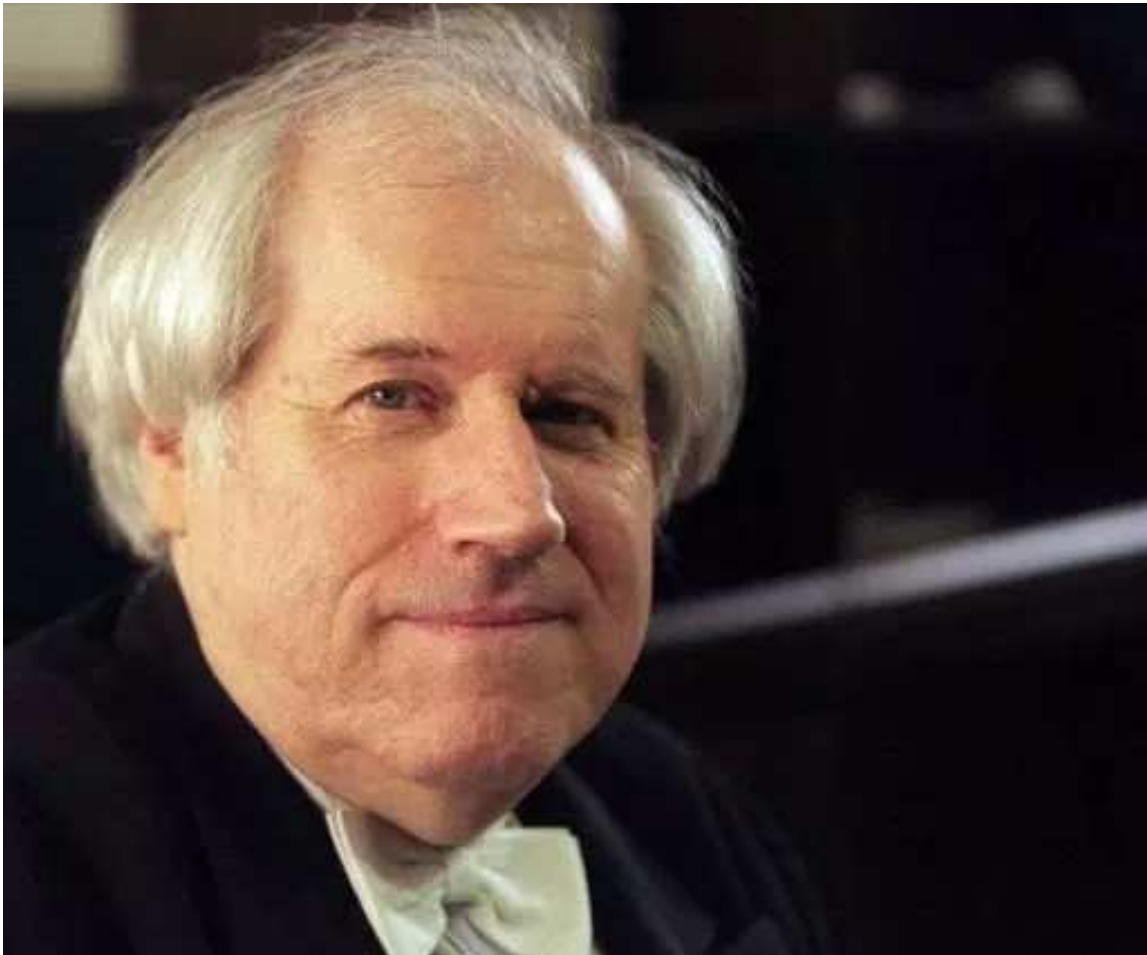
10/03/2019 (/news/ca/2019/03/10/0003/hamlet-al-liceu-ser-o-no-ser) - Hamlet al Liceu: ser o no ser (/news/ca/2019/03/10/0003/hamlet-al-liceu-ser-o-no-ser)

10/03/2019 (/news/ca/2019/03/10/0001/els-millors-concerts-de-la-setmana-11-a-17-marc-lexit-de-lspring-festival) - Els millors concerts de la setmana (11 a 17 març): l'èxit de l'Spring Festival (/news/ca/2019/03/10/0001/els-millors-concerts-de-la-setmana-11-a-17-marc-lexit-de-lspring-festival)

09/03/2019 (/news/ca/2019/03/09/0003/locm-desplega-el-seu-simfonisme-amb-alessandrini) - L'OCM desplega el seu simfonisme amb Alessandrini (/news/ca/2019/03/09/0003/locm-desplega-el-seu-simfonisme-amb-alessandrini)

Experiencia trascendental

por Fausto Murillo | Mar 10, 2019 | Críticas, Música | 0 Comentarios



Dentro de la tradición musical de occidente, hay obras en el repertorio que han generado lo que podríamos llamar “el canon” dentro de lo que actualmente llamamos “música clásica”. Así, por ejemplo, sería impensable hablar del repertorio violinístico sin mencionar los “caprichos” de N. Paganini. Si ahondamos aún más en la idea, podríamos hablar de que algunos autores en concreto con sus obras generaron el paradigma básico con el que se escribió para determinados instrumentos o agrupaciones, en el caso del piano este paradigma fue determinado indiscutiblemente por la obra pianística de Beethoven. No solo con sus indispensables 32 sonatas, si no con el corpus total de lo escrito para este instrumento. El tratamiento, tanto de texturas exploradas, como de una constante búsqueda de posibilidades en todos los sentidos, marcó la escritura pianística de las generaciones que le siguieron. Así, es impensable imaginar a un Chopin o a un Brahms y menos a un Liszt, sin la alargada sombra del maestro de Bonn, que supo imprimir en sus obras, la justa medida de virtuosismo, densidad armónica y

estabilidad formal suficientes, para que casi cualquier obra para piano firmada por él sea paradigmática.

Así, cuando leemos “La edad de oro del piano” título dado al programa que presentó el maestro **Grigory Sokolov** el pasado miércoles 6 de marzo en el **Palau de la Música**, no podemos menos que estar absolutamente de acuerdo y celebrar lo atinado del título. El mencionado programa, estuvo integrado por la Sonata *núm. 3 en Do mayor, op. 2* y por las *Once nuevas bagatelas, op. 119* de L.V. Beethoven, continuando el mismo por las *Seis piezas para piano, op. 118* y las *Cuatro piezas para piano, op. 119* de **J.Brahms**.

Las visitas a nuestra ciudad del maestro ruso, suelen ser anuales y sobre las mismas fechas aproximadamente y a ella suelen acudir puntualmente la enorme cantidad de seguidores con que cuenta, con lo que el absoluto lleno que registró el Palau de la Música no sorprende, sobre todo porque son seguidores fieles y entusiastas del trabajo del maestro. Huelga decir, que muchos de estos fieles seguidores son pianistas profesionales, que ven en el maestro su referente y es que es así, Sokolov con los años ha pasado a pertenecer a ese selecto grupo de maestros que son paradigma, referente, y muchas ocasiones, aspiración en su quehacer artístico de miles de mortales que vivimos modestamente de esta maravillosa profesión que es la de ser músico.

Las obras elegidas, salvo en el caso de la sonata en Do mayor, que nos conecta con un Beethoven si bien muy maduro, aun en desarrollo, son obras que nos muestra a sus autores en las postrimerías de su vida creativa. Tanto las 11 bagatelas como los opus 118 y 119 de Brahms, son obras que han sido calificadas de menores, pero que, en manos de un pianista como Sokolov, muestran su altísimo valor musical. Al ser piezas pequeñas y sin una aparente ambición formal, sobre todo en el caso de Beethoven, durante muchos años se les tomó como partituras si bien maravillosas, muy alejadas de las obras de mayor aliento en el catálogo del maestro alemán. Con Sokolov, tal manera de pensar queda absolutamente fuera de lugar, revelándose como si fuera un gran tesoro, el brillo y el enorme valor que tienen estas partituras. Decir que nuestro pianista está en casi un estado de gracia, es redundar en lo dicho por muchos y durante mucho tiempo, pero es que a cada concierto dado, Sokolov nos muestra el grado de madurez en el que se encuentra en la actualidad, que solo puede ser calificado de “estado de gracia”. A una técnica que podríamos calificar de perfecta, unos trinos inmejorables, un uso apabullante de una variedad de colores y de tímbricas que va administrando según necesita, se aúna la que quizás sea una de sus mayores virtudes musicales: Sokolov sabe construir sobre el tiempo, grandes estructuras sonoras llenas de sentido interno. Conoce perfectamente la totalidad de cada obra en lo general y sabe cómo dar sentido al decurso del fluir musical. Uno escucha a Sokolov y es atrapado en un flujo sonoro que tiene una lógica intrínseca, que está siendo generada justo en ese momento, fruto de una larga vivencia personal de cada una de las obras. La palabra “maestro” cobra una dimensión real, pues sabe transmitir a cada uno de los congregados para escucharle, el profundo amor que siente por lo que está comunicando en ese momento.

Mucho se ha escrito sobre los rituales que siempre le acompañan, como la sala casi en penumbras, o el inmenso caudal de bises con que regala a las multitudes que se

congregan en sus conciertos. Estas, como no puede ser de otro modo, se cumplieron, la noche del miércoles 6. Sokolov nos regaló 6 bises, y justamente ahí, en ese Sokolov entregando a su público 40 minutos más de música, me surgió la certeza de que es así justamente, como el maestro se comunica con la gente. No suele gustarle hablar en público, ni dar entrevistas, él se comunica tocando, y cuanto más tiempo mejor. Los que desde antiguo le seguimos, disfrutamos profundamente de estos conciertos en tres partes, que so sin duda experiencias trascendentales. Seguimos.



Fausto Murillo

Fausto Murillo (Querétaro, México) 1977: licenciado en Composición por la Universidad Autónoma de Querétaro (2001). Ha realizado, estudios de Dirección Orquestal con maestros como Enrique Batiz, Sergio Cárdenas, Antoni Ros-Marbà y Salvador Mas, desarrollando actividad dentro de la Dirección tanto en México como el estado español.

Durante 6 años condujo programas radiofónicos de difusión musical en México, publicando con regularidad en diferentes espacios, además de impartir desde hace 20 años charlas y conferencias en los más diversos foros. Convencido de la necesidad de renovar desde sus cimientos la actividad musical, además de impartir clases en los Cursos Oberts del Conservatorio Municipal de Música de Barcelona (CMMB) estudia el grado en Musicología en la Universidad Autónoma de Barcelona (UAB).

Comparte, Socializa, Resuena

Top Resuena



REVISTA MUSICAL CATALANA web

11 Març, 2019

per Aurelia Pessarrodona

<http://revistamusical.cat/critica/un-inici-profundament-commovedor/>



CONCERTS

Un inici profundament commovedor

CICLE SCHUBERT. Matthias Goerne, baríton. Leif Ove Andsnes, piano. *Die schöne Müllerin* de Franz Schubert. **PALAU DE LA MÚSICA. 4 DE MARÇ DE 2019.**

Aquesta temporada el Palau de la Música ha programat un Cicle Schubert, format per *Die schöne Müllerin*, *Winterreise* i *Schwanengesang*, els tres cicles de *lieder* d'aquest gran compositor alemany, tots interpretats pel baríton Matthias Goerne i el pianista Leif Ove Andsnes. L'últim record de Goerne al Palau és de fa pocs anys, concretament del 2016, en què junt amb el pianista Markus Hinterhäuser va oferir-hi un *Winterreise* audiovisual amb imatges projectades de William Kentridge. Aquell espectacle va aixecar força crítiques, però encara es pot presenciar en altres auditoris, com per exemple al Festival de Salzburg d'enguany. En aquesta ocasió, en canvi, s'ha triat per una versió purista i integral dels tres cicles de Schubert en rigorós ordre cronològic, tot un regal per als més schubertians.

El primer d'aquests concerts fou el dedicat a *Die schöne Müllerin* (La bella molinera), amb textos de Wilhelm Müller, una narració poètica i intimista d'un

viatger (l'etern Wanderer de Schubert) que arriba a un molí on troba l'amor i el desengany, cosa que el fa passar per gran quantitat de sentiments, sempre en diàleg amb la natura circumdant. Aquest cicle es complementava amb el de l'endemà, *Winterreise*, amb textos del mateix poeta, on el viatger desenganyat (¿potser el mateix?) deambula entre una natura entre melancòlica i hostil, ja molt més abstracta.

Al concert dedicat a *Die schöne Müllerin*, Goerne i Andsnes aconseguiren el més difícil i important d'aquest repertori: fusionar text i música, veu i piano, per fer petites obres d'art globals. Com és sabut, el lied és cosa, almenys, de dos. Al concert de *Die schöne Müllerin* el tàndem Goerne-Andsnes ens conduí en aquest viatge emocional cap al molí i el seu context, un món rural i bucòlic on els sentiments parlen amb la natura, també protagonista, sovint representada pel piano. El resultat fou deliberadament contingut, amb una expressivitat intimista i sense estralls, però (o precisament per això) extremadament potent i commovedor.

Dins d'aquest estil general, Goerne va mostrar un ampli catàleg d'emocions, tot posant la seva veu al servei del text de Müller i de les notes de Schubert i en diàleg amb el piano. Vam passar per moments d'alegria despreocupada, com a l'inicial "Wanderschaft", fins a instants més exaltats i enèrgics, com en "Am Feierabend", "Mein!" o "Die böse Farbe", o profundament malenconiosos en "Die Neugierige" o "Trockne Blumen". Goerne aconseguí omplir de matisos aquest repertori segons el significat de les paraules, cosa que ajudà a donar varietat a formes generalment estròfiques.

En aquest sentit, val la pena comentar l'ús vocal de Goerne per a la interpretació d'aquest repertori. Goerne és un baríton d'àmplia trajectòria que abraça des de la música de cambra fins a l'òpera wagneriana, però s'ha acabat convertint en un dels principals intèrprets d'aquest repertori schubertià. De fet, Goerne és un deixeble avantatjat de Dietrich Fischer-Dieskau, el gran referent de la interpretació liederística alemanya, però ha aconseguit donar als *lieder* una veu personal, tant pel seu propi timbre, més vellutat i amb més cos que el del mestre, com en la manera general d'entendre el cant, més preocupat pel *legato* que per la pronunciació de les dures consonants alemanyes. Com diu el mateix Goerne en una entrevista amb referència a les seves consonants suaus, "*per a mi, el legato és un mitjà de transport que no deixa altres alternatives*". Però el seu talent no es limita a aquest *legato*, sinó que el posa al servei de l'expressivitat de cada lied, com es va mostrar a bastament en aquest concert. Goerne va partir d'una emissió general de la veu força aclarida, cosa que l'adequa a l'estil de cambra del repertori, a més que li facilita la pronunciació. Partint d'aquesta emissió "neutra", Goerne modula la veu portant-la fins als *fortissimi* d'alguns *lieder*, com "Mein!", amb la veu

coberta, fosca i potent, o fins i tot a derivar-la als *pianissimi*, com per exemple al final de les tornades de “Morgengruss”.

Un altre factor expressiu és, sens dubte, que Goerne concep aquests *lieder* d'una manera especialment profunda. Això s'observa, per exemple, en el tempo d'algunes peces, tan lentes que les arriba gairebé a desmaterialitzar. Això ocorre, per exemple, a “Der Neugierige” o, sobretot, l'última, el “Des Baches Wiegenlied”, peça que canta un terç més lent de l'habitual. En una altra entrevista Goerne ha explicat aquesta lentitud com a resultat de la seva pròpia recerca per expressar el sentit profund d'aquest lied: *“Al final el rierol amanyaga a qui decideix matar-se, vol treure la por al seu últim pas. Una situació tènica i seductora! Gairebé només es pot recrear com una reducció del temps”*. De fet, aquesta última cançó de bressol com a colofó del concert creà una atmosfera tan màgica que deixà sense alè el públic, que trigà una bona estona a reaccionar en un llarg silenci gairebé religiós que ningú gosava profanar. Al final, inevitablement, el públic acabà esclatant en merescuts aplaudiments. S'haurien agraït bisos, però potser haguessin trencat un resultat tan rodó i un final tan commovedor. En realitat tots ho sabíem: *continuarà*.

Imatge destacada: Leif Ove Andsnes i Matthias Goerne. © Antoni Bofill

11 Març, 2019

per Lluís Trullén

<http://revistamusical.cat/critica/un-winterreise-ple-de-dramatisme/>



CONCERTS

Un ‘Winterreise’ ple de dramatisme

CICLE SCHUBERT. Matthias Goerne, baríton. Leif Ove Andsnes, piano. *Viatge d'hivern* de Franz Schubert. **PALAU DE LA MÚSICA. 5 DE MARÇ DE 2019.**

Hi ha veus que pel color, el timbre, la projecció, la dicció, semblen predestinades a copsar tota l'essència que porta intrínsecament el complexíssim mon del lied. Fischer-Dieskau, Quasthoff, Goerne..., només tots ells són indissociables d'un gènere que en la figura de Schubert i en el seu *Winterreise* assoleixen la més elevada de les dimensions musicals i poètiques. Matthias Goerne actuava dimarts passat al Palau per cantar aquest cicle emblemàtic acompanyat pel pianista Leif Ove Andsnes, en el marc del Cicle Schubert que l'ha convocat per interpretar els tres grans cicles del compositor austríac.

Veu i piano units per recrear la poesia de Müller i la música de Schubert i apropar-nos a l'univers on el destí del protagonista, el retrat de situacions angoixants, desesperades en què les tonalitats menors esdevenen, com defineix Luis Gago –autor dels comentaris del programa–, un itinerari per “*la mort en vida*”. I Goerne, amb una veu plena de registres sonors, de matisos, de colors propensos a les dinàmiques, capaç de produir el *pianissimom* més subtil i projectar amb majestuositat uns *forte* poderosos, va plantejar un *Winterreise* intens i punyent, amb moments plens d'intimitat, però per sobre de tot colpidor per la seva dramaturgia quasi operística. La seva veu meravellosa, inconfusible, es congeniava amb el piano de Leif Ove Andsnes, s'integrava confegint un sol cos musical que semblava inclús respirar a l'uníson. El pianista noruec entrava dins les harmonies schubertianes creant una atmosfera que per si sola ja creava tota la contenció implícita dins el lied “Les llàgrimes gelades” o la naturalitat expressiva d’“El somni de primavera”. Com Gerald More, com Alfred Brendel (que precisament va enregistrar el cicle amb Goerne), com Paul Lewis..., Andsnes emfatitza tots els detalls de la complexitat harmònica schubertiana fent-la emergir amb tota la seva càrrega musical. I aquesta comunió veu-piano explica el clima màgic que des de les inoblidables primeres notes del “Gute Nacht” fins al dramatisme contingut del “Leiermann” va crear-se en el decurs de la interpretació. Goerne estava lliurat a una música que estima, que la sent seva i que la tracta amb un intens sentit emotiu. La naturalitat amb què va cantar “El correu”, l'extrema lentitud amb què s'endinsava als punyents primers versos de “L'hostal” –“*Al clos d'un cementiri em duia el meu camí*”–, la frescor que atorgava a la “Cançó de primavera” o

l'expressió desolada, trista, íntimament desesperada que emergeix de la música amb què es tanca el cicle, "L'home amb la viola de roda", van fer del viatge de Göerne una visió emocionant, dramàtica i colpidora. Un Palau que presentava una gran entrada tractant-se d'un concert lied –gènere que curiosament mai no acaba d'atreure un públic nombrós– va acomiadar amb grans aplaudiments els dos artistes que durant una llarga hora de música van fer-nos reviure en tota la seva essència i viatjar per aquesta inoblidable música de Schubert sobre les paraules de Müller.

Imatge destacada: © Antoni Bofill (corresponent al concert del dia 4 de març)

11 Març, 2019

per Xavier Pujol

<http://revistamusical.cat/critica/la-lenta-conquesta-de-la-llibertat/>



CONCERTS

La lenta conquesta de la llibertat

CICLE SCHUBERT. Matthias Goerne, baríton. Leif Ove Andsnes, piano. *Schwanengesang*, D. 957 de Franz Schubert. **PALAU DE LA MÚSICA. 7 DE MARÇ DE 2019.**

Una de les diferències més clares entre un bon intèrpret –del que sigui– i un gran intèrpret és la sensació que aquest darrer transmet de llibertat. Darrere del bon intèrpret, sempre hi veus (i hi sents) la partitura, el treball dur per posseir l'obra, les llargues hores d'assaig. Darrere del gran intèrpret, en canvi, no se sent mai ni la partitura ni l'assaig; no se senten compassos o notes apreses, se

sent música meravellosa que sembla fluir espontàniament de l'interpret en aquell mateix moment, com si la improvisés per a nosaltres. Tot és flexible, fàcil, natural.

La conquesta d'aquesta llibertat suprema és lenta, molt lenta. Per, finalment, poder oblidar la partitura al moment del concert, l'has d'haver interioritzada totalment, l'has d'haver feta teva a través del talent, l'estudi, l'assaig i mil concerts. Per poder oblidar tot el que s'ha après, s'ha d'estudiar molt. Matthias Goerne, gran entre els grans, un dels millors cantants de lied del món, ha assolit finalment aquesta llibertat, aquest oblit fonamental i, així, un recital de Goerne a hores d'ara és viscut per l'espectador sensible com un acte musical de màxima transcendència.

Després d'haver interpretat els dies anteriors *Die schöne Müllerin* (La bella molinera) i *Winterreise* (Viatge d'hivern), el baríton alemany va completar al Palau la integral dels cicles de *lieder* de Schubert interpretant *Schwanengesang* (El cant del cigne). Acompanyat al piano, com als concerts anteriors, per Leif Ove Andsnes, Goerne va oferir una versió memorable del cicle més incòmode d'interpretar.

Schwanengesang, que musicalment és de màxima qualitat i pertany al Schubert més avançat i agosarat, pròpiament no és un cicle i no està gens clar que l'autor pensés en un cicle en compondre les cançons. *Schwanengesang* és un invent pòstum, de títol oportunista i poc original, creat per l'editor Haslinger a partir de les cançons que el germà de Schubert va recollir després de la mort del compositor. S'hi barregen poemes de dos autors diferents: Ludwig Rellstab i Heinrich Heine, i si bé és cert que temàticament hi trobem els grans centres d'interès del darrer Schubert, com són el viatge, l'estranyament del món, l'absència o la nostàlgia, no hi ha cap fil conductor que uneixi les cançons. Emocionalment és una mena de muntanya russa on, al costat de peces plenes de llum, com "Abschied" (Comiat), o caramels com "Ständchen" (Serenata), hi trobem una estranyíssima cançó espectral, única en tot Schubert, com "Die Stadt" (La ciutat), amb un inquietant arpeggi impressionista repetit que hauria pogut signar Debussy i que posa la pell de gallina, o la terrible "Der Doppelgänger" (El doble), una cançó que faria les delícies d'un psicoanalista. Goerne ho va cantar tot com si no les hagués estudiades mai, aquestes cançons, com si hagués nascut amb les cançons apreses; va donar a cadascuna l'enfocament precís, la temperatura expressiva que convenia i la distància o la proximitat emocional que hi encaixava millor.

La modulació dinàmica a "Der Doppelgänger", la darrera cançó, anant del xiuxiueig al *molto fortissimo* desaforat, aparentment descontrolat, a un pas del crit d'horror per, finalment, deixar que els silencis que separaven les darreres

notes pesessin de manera ominosa, aclaparadora, va deixar a tothom amb l'ànima encongida.

Finalment, a tall de bis, Goerne va afegir a la seva actuació “Die Taubenpost” (El colom missatger), sobre poema de Johann Gabriel Seidl: una cançó molt senzilla, ingènua, que segons la tradició, probablement certa, és la darrera que va compondre Schubert. Una cançó alegre, jovial, que en moltes versions de *Schwanengesang* apareix com a catorzena i darrera cançó del cicle.

Segons els estudiosos, sembla que hi ha motius fonamentats per concloure que l'autor no va pensar mai que “Die Taubenpost” hagués d'anar juntament amb les altres, però el primer editor, que no estava per filologies, també la va afegir al paquet del *Schwanengesang* i allí es va quedar.

Imatge destacada: © Antoni Bofill (corresponent al concert del dia 4 de març)

<https://ad.nuvol.com/revive/www/delivery/ck.php?>

oaparams=2_bannerid=1829_zoneid=56_cb=b2cd6f3cd5_oadest=https%3A%2F%2Fwww.lapedrera.com%2Fca%2Fagenda-activitats-barcelona%2Fexposicions-actuals%2Fcuallado-essencial%3Futm_source%3Dnuvol%26utm_medium%3Dbanner%26utm_campaign%3DexpoCuallado).

[Seccions \(/ebooks\)](#) [Notícies \(/castafiore/noticies/\)](#) [Crítica \(/castafiore/critica/\)](#)
[Entrevistes \(/castafiore/entrevistes/\)](#) [Opinió \(/castafiore/opinio/\)](#)
[Calandria \(/calandria/\)](#)
[Vinyetes \(/elwebnegre/\)](#) [Punt de llibre \(/punt-de-llibre/\)](#)

La nostra normalitat

11.03.2019

Sílvia Pujalte (<https://www.nuvol.com/autor/silvia-pujalte>). [Barcelona](#) (<https://www.nuvol.com/lloc/barcelona>).

[Comparteix a Twitter \(https://twitter.com/intent/tweet?text=La+nostra+normalitat%20%7C%20https://www.nuvol.com/noticies/la-nostra-normalitat/\)](#)
[Comparteix a Facebook \(https://www.facebook.com/sharer/sharer.php?s=100&p\[url\]=https://www.nuvol.com/noticies/la-nostra-normalitat/&p\[images\]\[o\]=https%3A%2F%2Fwww.nuvol.com%2Fwp-content%2Fuploads%2F2015%2F04%2Fmatthias_goerne_gran-680x451.jpg&p\[title\]=La+nostra+normalitat&p\[summary\]=Goerne+i+Andsnes+van+protagonitzar%2C+en+el+marc+de+l%27Obertura+Spring+Festival+de+Crivades+al+Palau+de+la+M%C3%99sica+de+Barcelona\)](#)

De vegades ens acostumem a les coses excepcionals i les convertim en normals, entenent per “normal” poc estimulant (“Bah, una altra vegada...”), com si la possibilitat de menjar el millor pernil cada dia li tragués interès. Les visites tan habituals de **Matthias Goerne** a casa nostra podrien caure en aquesta categoria, encara més si fa tres concerts en quatre dies, però el cert és que no ha estat així. La possibilitat d’escoltar els tres grans cicles de Schubert cantats per Goerne al Palau de la Música, amb **Leif Ove Andsnes** al piano, ha estat acollida com el que és, una oportunitat d’or. Només calia mirar el públic: hi érem tots, tots tres dies. Bé, potser no tots, però els aficionats al lied (pocs i convençuts) ens coneixem ni que només sigui de vista, i aquests tres dies hem vist moltes cares conegudes. Hem compartit l’expectació amb amics i saludats, i els qui per un motiu o un altre no podien assistir a les tres cites prou que se’n lamentaven.



Sílvia Pujalte
<https://www.nuvol.com/autor/silvia-pujalte>

<https://www.nuvol.com/autor/silvia-pujalte>

<http://www.liederabend.cat>

<https://www.festivaldecrivades.cat>

[@LiederabendCat](#)

<http://www.twitter.com/LiederabendCat>

+ Altres articles d'aquest autor

[Goerne: els tres grans cicles de Franz Schubert \(https://www.nuvol.com/noticies/goerne-els-tres-grans-cicles-de-franz-schubert/\)](#)

[Cabaret al Palau \(https://www.nuvol.com/noticies/cabaret-al-palau/\)](#)

[Una nit per celebrar el talent \(https://www.nuvol.com/noticies/una-nit-per-celebrar-el-talent/\)](#)

[De bestioles i escenes nocturnes \(https://www.nuvol.com/noticies/de-bestioles-i-escenes-nocturnes/\)](#)

[Lied de km o \(https://www.nuvol.com/noticies/lie-de-km-o/\)](#)



Matthias Goerne

Per més vegades que escoltem els grans cicles de Schubert, sempre hi trobem coses noves; per més vegades que escoltem un gran cantant, sempre serà capaç de sorprendre'ns. Si unim les dues coses, el resultat és una sèrie de concerts tan intensos com els que hem viscut aquests dies.

Amb el primer recital, *Die schöne Müllerin*, podríem enllestir aviat: va ser rodó. Goerne estava pletòric de veu i tot el que va fer li va sortir bé. El jove aspirant a moliner passa per un munt d'estats d'ànim: il·lusió, eufòria, dubte, gelosia, desencís, tristesa, i el cantant els va dibuixar amb mil matisos i colors. També ho va fer amb el seu particular ús dels *tempi*; el primer lied, *Das Wandern*, va ser especialment accelerat, mentre que l'últim, *Des Baches Wiegenlied*, va ser tan lent que és difícil que pugui ser-ho més. Recordo haver-me neguitejat en altres ocasions amb aquestes dilatacions i contraccions musicals, però aquest cop (i n'hi va ver unes quantes més a banda de les esmentades) semblaven perfectament naturals. Finalment, va fer el seu retrat del personatge també jugant amb els contrastos, però d'això no en vaig ser conscient fins a l'endemà; un cop més, havia arriscat i ho havia fet amb molt d'encert.

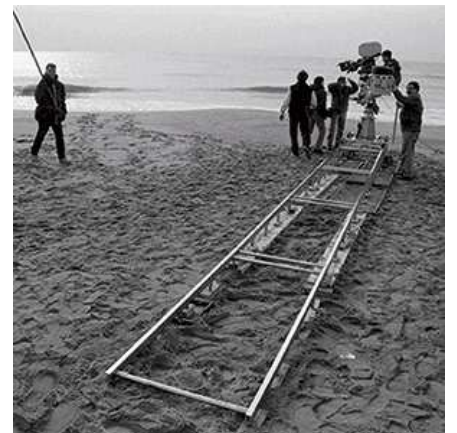
El punt clau del cicle, si més no el meu, perquè cada oient devia tenir-ne el seu, va arribar amb *Pause*. Amb "punt clau" em refereixo al moment que defineix tota la interpretació: la que ha passat i la que ha d'arribar. A *Pause*, el jove protagonista diu: "*Meiner Sehnsucht allerheißesten Schmerz | Durft' ich aushauchen in Liederscherz*" ("Les més profundes penes de la meua melangia | les expressaria en alegres cançons"); aquesta incomprensió dels propis sentiments, expressada d'una manera o altra a tantes cançons, aquest "cor massa ple" ("*mein Herz ist zu voll*"), tal i com Goerne ho va dir, va ser la clau de volta d'aquesta versió del cicle. Leif Ove Andsnes va ser un bon acompanyant; no el més imaginatiu, però el seu so va ser molt bonic i es va ajustar amb discreció a la interpretació del cantant, que no és poc.



(https://ad.nuvol.com/revive/www/delivery/ck.php?oaparams=2_bannerid=1814_zoneid=113_cb=6)



(<https://www.nuvol.com/wp-content/uploads/2019/02/1-revista-bcn-obertura-nuvol-febrer-2019.pdf>)



(https://ad.nuvol.com/revive/www/delivery/ck.php?oaparams=2_bannerid=1822_zoneid=54_cb=b_eduard-olivella-documentant-cultura)

L'endemà el segon recital, *Winterreise*. El coneixement profund de l'obra i l'amor pel detall van ser exactament els mateixos que el dia abans; l'única diferència va ser que la veu es va apreciar un xic cansada (lògic, després de l'esforç previ) i en aquesta ocasió gairebé tot el que va fer va sortir bé. Que no és poc. La seva versió d'aquest viatge esgotador va tendir a la violència, una interpretació tan plausible com moltes altres, però en alguna ocasió els contrastos van ser excessius (com ho van ser els d'Andsnes també de vegades); va ser així com em vaig adonar dels contrastos a *La bella molinera*; dilluns van ser harmoniosos (ara no us sabria dir si un contrast harmoniós no és una contradicció) i dimarts, no tant. També va haver algun petit desencontre entre tots dos artistes amb els *tempi* que segurament un pianista més acompanyant i menys solista hagués salvat sense que ens n'adonéssim. Tot plegat, *peccata minuta*, perquè el cicle, considerat com un tot, va ser irresistible.

Va haver punt clau també, com ha de ser; la tristesa resignada de l'últim vers de *Frühlingstraum*, "Wann halt' ich dich, Liebchen, im Arm?" ("Quan abraçaré l'estimada?"). De fet, n'hi va haver dos, perquè la serenitat poc habitual de *Der Wegweiser* ens va conduir cap a un final en relativa calma. I llavors, després de l'imponent *Der Leiermann*, va passar una cosa que us explico perquè, si sou dels no assidus, us feu una idea de com viu el públic aquests recitals. Dilluns, en acabar l'últim lied, el silenci es va allargar fins que els músics van relaxar el gest; llavors van arribar els aplaudiments. Dimarts va haver una part del públic que va aplaudir abans que el pianista enretirés les mans del teclat. I una altra part del públic els va fer callar. Cal temps per "aterrar" després d'un *Winterreise*.

Dijous va arribar el tercer recital. Després del dia de descans, la veu va tornar a ser la de dilluns i vam gaudir d'un excel·lent *Cant del cigne*. Aquí no vam tenir punt clau, perquè el cicle en realitat no és el cicle sinó una col·lecció, però sí que em vaig endur cap a casa (almenys) un detall important. Fa molts anys, un amic em va dir que *Ständchen* era una cançó molt trista. M'hi va fer rumiar. Dijous vaig aprendre que *Ständchen* pot ser també una cançó rabiüda. Trigaré a oblidar el violent contrast (novament, els contrastos) de la repetició de l'últim vers, "Komm' beglücke mich", amb la tendresa de la primera vegada i la desesperança del darrer "beglücke mich".

Goerne i Andsnes van fer el concert més equilibrat pel que fa a la seva col·laboració. Els lieder amb poemes de Rellstab, que generalment tendeixen a agermanar-se amb el de *Die schöne Müllerin*, es van enfosquir i van tendir a *Winterreise*, amb un esplèndid i llarguíssim *In der Ferne* (novament, el *tempo* al límit). Els de Heine van lluir amb la seva barreja de lirisme i duresa. Els tres cicles es tanquen amb cançons estremidores, i *Der Doppelgänger* va estar al nivell de les dues anteriors. Només que, aquest cop, vam tenir *Die Taubenpost* com a propina i és difícil no somriure en escoltar-la.



(https://ad.nuvol.com/revive/www/delivery/ck.php?oaparams=2_bannerid=1818_zoneid=55_cb=cj_orquestra-nacional-de-catalunya--fritz-hauser%3Futm_campaign%3Djonfritzhauser%26u)

+ Llegits

- 1 **FAQS. Artur Mas vol tornar?**
(<https://www.nuvol.com/noticies/faqs-artur-mas-vol-tornar-dentrada-no/>).
- 2 **Els deu errors més freqüents en català**
(<https://www.nuvol.com/noticies/deu-errrors-freqüents-en-català/>).
- 3 **La cançó preferida de Donald Trump**
(<https://www.nuvol.com/noticies/la-canço-preferida-de-donald-trump/>).
- 4 **Deu barbarismes que et pots perdonar (o no)**
(<https://www.nuvol.com/opinio/deu-barbarismes-que-et-pots-perdonar-o-no/>).
- 5 **Sis morts de filòsofs per aprendre a viure**
(<https://www.nuvol.com/noticies/sis-morts-de-filòsofs-per-aprendre-a-viure/>).
- 6 **Xavier Mas Craviotto: "No hi ha lloc per a la redempció"**
(<https://www.nuvol.com/entrevistes/xavier-mas-craviotto-no-hi-ha-lloc-per-a-la-redempció/>).
- 7 **Fina Birulés: "Fer bé el dol significa saber què és el que hem perdut"**
(<https://www.nuvol.com/noticies/fina-birules-fer-be-el-dol-significa-saber-que-es-el-que-hem-perdut/>).
- 8 **L'anglès després del Brexit: què fer-ne**
(<https://www.nuvol.com/noticies/langles-despres-del-brexite-que-fer-ne/>).
- 9 **El mal querer, la Vasallo i la Teoria King Kong: is this real love?**
(<https://www.nuvol.com/critica/el-mal-querer-la-vasallo-i-la-teoria-king-kong-is-this-real-love/>).
- 10 **El viatge de Toni Albà a Waterloo i el principi de rellevància** (<https://www.nuvol.com/opinio/el-viatge-de-toni-alba-a-waterloo-i-el-principi-de-rellevancia/>).



([//www.via-vespa.com](https://www.via-vespa.com)).

Barcelona és un vesper.
Vola per Barcelona amb una Vespa!

Dilluns, als minuts anteriors al primer recital, es vivia al Palau l'ambient de les grans ocasions liederístiques; dijous, després del tercer, s'hi apreciava la satisfacció per l'experiència viscuda, sí, però penso que no m'erro si dic que s'hi respirava també l'orgull perquè aquesta sigui la nostra normalitat.

Comparteix a Twitter ([https://twitter.com/intent/tweet?text=La nostra normalitat%20%7C%20https://www.nuvol.com/noticies/la-nostra-normalitat/](https://twitter.com/intent/tweet?text=La%20nostra%20normalitat%20%7C%20https://www.nuvol.com/noticies/la-nostra-normalitat/)).
Comparteix a Facebook ([https://www.facebook.com/sharer/sharer.php?s=100&p\[url\]=https://www.nuvol.com/noticies/la-nostra-normalitat/&p\[images\]\[q\]=https%3A%2F%2Fwww.nuvol.com%2Fwp-content%2Fuploads%2F2015%2F04%2Fmatthias_goerne_gran-680x451.jpg&p\[title\]=La+nostra+normalitat&p\[summary\]=Goerne+i+Andsnes+van+protagonitzar%2C+en+el+marc+de](https://www.facebook.com/sharer/sharer.php?s=100&p[url]=https://www.nuvol.com/noticies/la-nostra-normalitat/&p[images][q]=https%3A%2F%2Fwww.nuvol.com%2Fwp-content%2Fuploads%2F2015%2F04%2Fmatthias_goerne_gran-680x451.jpg&p[title]=La+nostra+normalitat&p[summary]=Goerne+i+Andsnes+van+protagonitzar%2C+en+el+marc+de)

Subscriu-te a la Newsletter

Fes-te subscriptor i gaudiràs de molts avantatges

LLIBRES · SORTEJOS · TEATRE · CURSOS

(/fes-te-subscriptor-de-nuvol/)

Articles Destacats



(<https://www.nuvol.com/noticies/dos-de-sis-a-vuit-ema/>).

Dos de. Sis a. Vuit ema. (<https://www.nuvol.com/noticies/dos-de-sis-a-vuit-ema/>).



(<https://www.nuvol.com/critica/el-mal-querer-la-vasallo-i-la-teoria-king-kong-is-this-real-love/>).

[king-kong-is-this-real-love/](https://www.nuvol.com/critica/el-mal-querer-la-vasallo-i-la-teoria-king-kong-is-this-real-love/)).

El mal querer, la Vasallo i la Teoria King Kong: is this real love? (<https://www.nuvol.com/critica/el-mal-querer-la-vasallo-i-la-teoria-king-kong-is-this-real-love/>).



(<https://www.nuvol.com/noticies/5-cancons-per-al-dia-de-la-dona/>).

5 cançons pel Dia de la Dona (<https://www.nuvol.com/noticies/5-cancons-per-al-dia-de-la-dona/>).



(<https://www.nuvol.com/opinio/sense-fairy-no-hi-ha-independencia/>).

Sense Fairy no hi ha independència (<https://www.nuvol.com/opinio/sense-fairy-no-hi-ha-independencia/>).



Núvol, digital de cultura
31 383 M'agrada

M'ha agradat

Registra't

A tu i a 23 amics més us agrada

Núvol, digital de cultura
hace 15 minutos

"És una vergonya que a aquestes alçades encara estiguem discutint sobre memòria històrica".

Rafel Nadal Farreras publica "El fill de l'italià" a Columna Edicions:



(https://ad.nuvol.com/revive/www/delivery/ck.php?oaparams=2_bannerid=1833_zoneid=127_cb=0

La teva
agenda
de música
clàssica

(<http://www.barcelonaclasica.info/news/>).

corre//etres

**CONCURS LITERARI
ONLINE >>**

Inscripcions fins el dia 20 de març
Premi 300€ per categoria

53
edició

Ajuntament de
Cassà de la Selva

Departament de Cultura

**PREMI LITERARI
CASSÀ**

(<https://ad.nuvol.com/revive/www/delivery/ck.php>

Conmovedor Schubert en el Palau

por Elio Ronco Bonvehí | Mar 9, 2019 | Críticas, Música | 0 Comentarios



La interpretación de ***La bella molinera*** el pasado 4 de marzo en el **Palau de la Música**, dio inicio a dos semanas de frenética actividad musical en **Barcelona**, enmarcada en lo que se ha llamado **Barcelona Obertura Festival**, una iniciativa conjunta que implica a los principales programadores de música clásica de la ciudad, y que tiene como principal objetivo atraer al turismo (esto ya queda claro al consultar la [página web](#), que inexplicablemente está solo en inglés). El principal reclamo son los nombres famosos, pero el festival incluye también algunas propuestas muy sugerentes, como un concierto que combinó los réquiems de Victoria y Vivancos, del que hablaremos en breve. Especialmente destacables son los 33 conciertos gratuitos, con músicos locales y programas variadísimos, que se realizarán en museos y centros cívicos de toda la ciudad. Es una auténtica vergüenza que una iniciativa que acerca la música clásica a la ciudadanía, con conciertos gratuitos y de proximidad, no cuente con una página oficial en catalán o castellano. Esperemos que para próximas ediciones lo tengan en cuenta. De momento, pueden acceder a la programación en inglés en la página antes enlazada, y en catalán en el [número especial que Núvol dedicó al festival](#).

Programar los ciclos de *lied* de **Schubert** no es nada nuevo, pero poder disfrutar de ellos de forma casi consecutiva (***La bella molinera*** el día 4, ***Viaje de invierno*** el 5 y ***El***

canto del cisne el 7) ya es algo más excepcional, sobretodo si están servidos por músicos como **Matthias Goerne** y **Leif Ove Andsnes**.

El barítono alemán es sin duda uno de los más grandes intérpretes de Schubert de la actualidad, y cada actuación suya es una experiencia inolvidable. Sobre su voz y su sensibilidad poco podemos añadir a lo que **publicamos hace un par de años**: “**Goerne** es un poeta, mima las palabras y prepara cuidadosamente cada sonido y cada silencio. Empieza las frases mucho antes de la primera nota, integrando en ellas la respiración y el suave balanceo del cuerpo, lo que provoca que la melodía surja del silencio de forma natural, como si siempre hubiera estado allí y simplemente hubiera que encontrarla.” Esta perfecta integración entre palabra, sonido, silencio y gesto es la principal característica del canto de Goerne, y de ahí surgen la intensidad de su interpretación y esa extraña comunión que crea con el público. Si el *lied* romántico es la expresión de la subjetividad por antonomasia, escucharlo cantado por Goerne es casi una experiencia *voyeur*.

En su libro sobre *Winterreise*, el tenor **Ian Bostridge** afirma que “el espacio imaginario que crea el cantante realza la ejecución de la canción [...] la canción es intensificada, vivida y proyectada. El espacio cobra vida tanto para el intérprete como para el público.” Goerne no es un buen actor. En el escenario sus gestos son simples y repetitivos, como su característico balanceo de brazos, como si no supiera qué hacer con ellos. Y es que, de hecho, Goerne no pretende actuar. Sus movimientos son espontáneos, fruto de su concentración en la música, y por ello resultan a veces más elocuentes que una actuación premeditada. Y así, sin buscarlo, el espacio al que se refiere Bostridge cobra vida, a través de las miradas al pianista -como si cantara para él-, las respiraciones, los balanceos o los pasos por el escenario. Somos conscientes que Goerne está inmerso en una especie de realidad aumentada que nosotros no podemos ver, pero que intuimos por sus gestos y la música.

Leif Ove Andsnes, desde el piano, no tenía lógicamente la libertad de movimientos de Goerne, pero contribuyó por igual a crear musicalmente ese espacio imaginario. Lo hizo por medio de un sonido cuidado y una pulsación clara y versátil, nada pesada, que encajaba a la perfección con el fraseo orgánico de Goerne y dotaba de profundidad a las texturas con las que Schubert representa los paisajes (externos e internos) de los dos ciclos.

Ya se sabe que el Palau es una sala ruidosa, probablemente porque siempre hay una fracción del público (turistas o locales, da igual) que asiste atraída más por su arquitectura que por la programación. En esta ocasión, sin embargo, los ruidos e interrupciones fueron casi inexistentes, pues la sala entera estaba completamente absorta en la extraordinaria interpretación de Goerne y Andsnes. Su versión de “Des Baches Wiegenlied” (“Canción de cuna del arroyo”, la última canción de *La bella molinera*) fue difícilmente superable y logró un largo silencio del público antes de unos intensos aplausos. Un espectador entusiasmado pero impaciente evitó que se repitiera la magia el día siguiente, aplaudiendo justo al final de un emocionalmente devastador *Viaje de Invierno*, antes de que los intérpretes bajaran los brazos. Debemos entender que el silencio forma parte también de la música, incluso después de que suene la

última nota. Un percance menor, en todo caso, que no afectó al impecable resultado de los primeros dos recitales del ciclo. En breve hablaremos en Cultural Resuena del tercero y último, dedicado a *El canto del cisne* (*Schwanengesang*).



Elio Ronco Bonvehí

Científico y músico aficionado. Me encanta descubrir nuevas cosas, aprender sobre ellas y compartirlo.

Comparte, Socializa, Resuena

Top Resuena



Comparte, Socializa, Resuena